

[Jes Lunde]

Skau ikke vil ofre en 5-øre på. Det synes jeg er helt urimeligt. De har skabt nogle værdier i dette samfund igennem et langt liv, de har været med til at forsørge deres forældre, de, der i forrige generation var dem, der ikke var på arbejdsmarkedet længere. Derfor er det klart, at vi andre, vi erhvervsaktive, selvfølgelig også har en forpligtelse nu til at forsørge dem, der er ældre, dem, der er gået på pension. Jeg synes, det er helt urimeligt at sige, at de er passive. De har tjent i et langt liv, og derfor er det os, der nu har til opgave at forsørge dem.

Den anden del af dem, som hr. Skrumsager Skau kalder passive, er dem, der er tvunget ud i arbejdsløshed, det er jo situationen. Derfor var det en opgave for regeringen at begynde at føre en mere aktiv politik, så vi kunne få skabt nogle arbejdspladser og få afskaffet arbejdsløsheden. Men det gør regeringen ikke, nej, dér er regeringen ganske passiv, den har ikke fremlagt én eneste plan for, hvordan man kan genoprette den fulde beskæftigelse.

Når hr. Skrumsager Skau spørger, om det er lønmodtagerne, der skal til at betale mere i skat, så er svaret: Nej, det er såmænd ikke! Vi kan pege på talrige afskrivningsfiduser i det private erhvervsliv, som vi ønsker at afskaffe. Vi kan pege på formueskatten, som regeringen lemper, vi kan pege på miljø-, energi- og resourceområdet, hvor vi ønsker at lægge flere afgifter på de ting, der sviner i vores samfund. Det er måden at få penge ind på og ikke ved at ligne de almindelige lønmodtagere. Men vi vedkender os den solidaritet over for de ældre, over for de arbejdsløse og over for de syge, og selvfølgelig skal pengene betales, det lægger vi ikke skjul på i SF. Derfor fremlægger vi hvert år ændringsforslag til finansloven, balancerede forslag, hvor vi anviser fuld dækning for udgifterne.

Skrumsager Skau (V):

Indtil nu har vi skubbet og skubbet en meget stor gæld foran os, og jeg kan forudse, at den bliver endnu større, hvis vores lovforslag ikke bliver vedtaget.

Jeg tror, vi i det danske samfund gennemgående er enige i vores politik, nemlig at vi gerne skulle holde vores inflation så lav som muligt. Det tror jeg også Socialdemokratiet går ind for, det tror jeg også SF går ind for, for derigennem kan vi jo få forbedret vores konkurrenceevne,

og vi kan få gang i den beskæftigelse, som er så vigtig for vort samfund. Vi ved også, at inflation skaber store forvridninger og store omfordelinger. Derfor er det glædeligt – i anførselstegn – at arbejdsmarkedets parter ved midtvejsforhandlingerne nåede frem til så lave nominelle lønforhøjelser, at det nu – og det mener vi alvorligt – er muligt at ændre i finanslovens tekstanmærkninger, således at finanslovens nominelle udgifter bliver mindre, uden at det faktisk går ud over nogle grupper, fordi vi selvfølgelig må gå ud fra, at inflationens udhulende virkninger efter resultatet af midtvejsforhandlingerne bliver mindre end frygtet.

Derfor tager vi ikke noget fra nogen, nej, vi giver faktisk til os alle sammen. Det er også noget af det, som er indeholdt i SAMAK-rapporten, som er udarbejdet af de nordiske socialdemokratiske partier.

Desuden vil forslaget, selv om vi taler om meget små procenter og dermed også om små beløbsstørrelser, medføre, at den store gruppe, der dagligt udfører et arbejde i det danske samfund, ikke bliver løbet over ende af den alt for store gruppe, der hovedsagelig lever af overførselsindtægter. Sagt lidt mere firkantet har vi ikke velstand nok til den forhøjelse, der ligger bag tekstanmærkningen, og velstanden kan vi ikke hente fra dem, der er erhvervsaktive, de er i forvejen mere end klemte af skattetrykket.

Problemstillingen fremgår dels af regeringens grønne rapport fra marts og selvfølgelig også af lovforslaget. Heri kan man se, at lønmodtagerne kan forvente en mindre nedgang i realindkomsten, mens de grupper, der får skatrefinansierede ydelser, får en betydelig stigning i deres realindkomster. Lovforslagets vedtagelse vil ændre dette forhold lidt, men alligevel fuldt ud sikre, at den alt for store gruppe på overførselsindkomster får forbedret deres forhold.

Venstre er indstillet på at hjælpe folk i nød – derom ingen tvivl – men efterhånden er det et spørgsmål, om vi kan beholde det system, vi har haft hidtil, som godt nok har hjulpet her og nu, men har gjort det langt over vort lands velstand og dermed været med til at skubbe en meget stor bølge af nød og forpligtelser foran os. Her tænker jeg på statsgælden og på udlandsgælden, der hviler som en tidsindstillet bombe på især de fremtidige generationer og også på erhvervslivet.